

[Poul Møller.]

bidrag, der kan ydes og skal ydes ved vort medlemskab af de internationale hjælpe- og fredsorganisationer.

Jeg vil gerne pege på et område, hvor vi mener, det er centralt, at Danmark sætter ind, hvis vi skal yde et særbidrag. Det er vedrørende uddannelseshjælp til de unge fra udviklingslandene. Jeg tror, her er et område, hvor vi kunne skabe i højere grad, end vi gør det, respekt for et lille europæisk demokratisk land, og mine tanker — og vort partis tanker — går i den retning, at vi ved bygningen af nye højskoler, ved opførelsen af den ny landbohøjskole, ved bygningen af den ny polytekniske læreanstalt, ved — til sin tid — bygningen af det tredje universitet bør skabe sådanne rammer, at vi også kan modtage unge studerende fra udviklingslandene og give dem seminarer, give dem uddannelse her, således at de ikke bare får den tekniske og faglige uddannelse her i landet, men tillige gennem ophold her måske for visse vedkommende kun kortere tid, for andres op til flere år, kan lære vor livsform at kende og kan vende hjem til deres egne lande med respekt for denne livsform, således at vi derigennem kan skabe venner af den vestlige kultur.

Jeg vil også gerne, at vi kan føre den valgkamp, vi skal ud i, på en sådan måde, at vi vel tager dette spørgsmål med, men ikke gøre det til et problem om, hvem der er mere eller mindre menneskekærlig over for disse nye folk, for jeg tror, at vi alle sammen er lige menneskekærlige, og jeg tror, at vi skal åbent drøfte, hvilke muligheder Danmark har for at yde et særbidrag her, som kan blive af ganske særlig interesse for landene derude.

De organisatoriske og konstitutionelle svagheder, som De Forenede Nationer rummer, og som vi alle her i tinget kender, understreger nødvendigheden af at fastholde den vestlige verdens skjold over for østpagtskjoldet. Der er ingen afspænding i luften, tværtimod, stormagtsforhandlingerne blev sprængt i maj, og de er ikke blevet genoptaget, tværtimod. Kina tvinger Sovjetunionen til en mindre og mindre fredelig politik, og Sovjetunionens hersker arbejder for verdensrevolutionen hvor som helst og når som helst.

I denne ulykkelige situation for verdens-

freden er det nødvendigt at fastholde Atlantpagten. Det er ikke uden bekymring, vi har set på den udvikling, der har fundet sted inden for det britiske socialdemokrati. Da vi i sin tid gik ind i Atlantpagten, var det britiske Labour det ledende parti i Storbritannien, og det var udenrigsminister Ernest Bevin, der førte Vesteuropa ind i NATO. Det var en stor udenrigspolitisk indsats, han gjorde. Vi må derfor naturligvis se med bekymring på, at det britiske socialdemokrati er ved at anlægge en ny politik, som vender bort fra NATO og bort fra den den engelske forsvarspolitik.

Vi er i den lykkelige situation, at den højtærede statsminister i sin åbningstale udtalte:

„Regeringen tillægger sammenholdet mellem Atlantlandene såvel på det politiske som på det forsvarsmæssige område afgørende betydning.“

Jeg tror, det er en regeringserklæring, der må binde, må binde alle regeringens partier, og jeg tænker naturligvis her ikke mindst på det radikale venstreparti. Det må være en erklæring, som ikke kan affærdiges på den måde, det ærede medlem hr. A. C. Normann for 3½ år siden affærdigede den da tiltrædende regerings erklæring om NATO med, at det var en banal selvfølgelighed. Det er en erklæring, der må binde det radikale venstre også i en fremtidig oppositionssituation, som det måske kommer ind i efter den 15. november, også på trods af den udtalelse, der blev afgivet af det radikale venstres landsråd i foråret. Jeg tror også, det er en erklæring, der må binde det radikale venstre på det forsvarspolitiske område, binde det til at fastholde den linje, der blev fastlagt ved forsvarsforliget i foråret, således at man ikke igen kan forlade den politik, dette forsvarsforlig var udtryk for, selv om man ikke længere er ansvarlig for landets forsvar. Vi gik ind for dette forsvarsforlig, fordi vi mente, at forsvaret har mere brug for flere flyvemaskiner, flere motortorpedobåde, større fast mandskab, bedre udrustning til værnene og flere lokale forsvarsgrupper, end forsvaret har brug for et parti, der i lutter iver for at opnå alt intet opnår.

Den vedtagne forsvarsordning er efter vort skøn bedre end den udhulede, vi havde, og bedre end den, regeringen stillede